

Prof. dr hab. Joanna Pijanowska
Zakład Hydrobiologii
Wydział Biologii
Uniwersytet Warszawski

**Recenzja rozprawy habilitacyjnej,
dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego
dr Moniki Niskiej
w związku z wnioskiem o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego**

1. Informacje o Kandydatce. Przebieg studiów i pracy zawodowej

Pani dr Monika Niska ukończyła studia licencjackie w 1998 r. w Wyższej Szkole Pedagogicznej Instytutu Geografii (obecnie Akademia Pomorska w Słupsku). Tytuł magistra geografii uzyskała w 2000 r. w tej samej jednostce, po obronie pracy: „Ewolucja południowej części Jeziora Obrowo Duże w świetle zmienności fauny Cladocera strefy płytkowodnej (profil D1)”, przygotowanej pod kierunkiem prof. dr hab. Krystyny Szeroczyńskiej (Instytut Nauk Geologicznych, Polska Akademia Nauk, Warszawa). Po studiach doktoranckich w latach 2000 – 2004 w Instytucie Nauk Geologicznych PAN uzyskała w 2005 r. stopień doktora Nauk o Ziemi w zakresie geologii, po obronie rozprawy doktorskiej: „Interpretacja zmian środowiska jeziornego w interglacjale eemskim na podstawie analizy subfosylnych Cladocera”. Promotorem rozprawy była prof. dr hab. Krystyna Szeroczyńska. Habilitantka ukończyła też studia podyplomowe: w 2002 r. „Informatyka w Szkole” na Politechnice Koszalińskiej i w 2014 r. „Menadżer projektów Badawczo-Rozwojowych” w Wyższej Szkole Bankowej w Gdańsku.

Od 2000 do 2002 r. pracowała w gimnazjum w Słupsku, od 2002 do 2005 była zatrudniona jako asystent w Instytucie Geografii Akademii Pedagogicznej w Słupsku (obecnie Akademia Pomorska), a od 1 lipca 2005 r. do chwili obecnej jako adiunkt w Instytucie Geografii i Studiów Regionalnych Akademii Pomorskiej. Będąc już zatrudniona, przebywała na urloпах macierzyńskich (ok. 8 miesięcy) i na urlopie zdrowotnym (rok).

2. Ocena osiągnięcia naukowego

Dorobek naukowy stanowiący podstawę przewodu habilitacyjnego Pani dr Moniki Niska stanowi jednotematyczny cykl pięciu publikacji z lat 2012-2016 pod tytułem: „Kopalne szczątki wioślarek (Cladocera) jako źródło danych o środowisku jezioro-bagiennym w interglacjale eemskim i vistulianie”.

Niska M., 2012. Fossil Cladocera remains in the eemian sediments – preservation, frequency and dominant species, *Studia Quaternaria* 29, 31-43.

Niska M., Mirosław-Grabowska J., 2015. Eemian environmental changes recorded in lake deposits from Rzecino (NW Poland): Cladocera, isotopic and selected geochemical data, *Journal of Paleolimnology*, 53, 89–105.

Niska M., 2015. History of the development of Eemian Interglacial lakes on the basis of Cladocera subfossil analysis (Central and Eastern Poland), *Limnological Review* 15, 5–94.

Mirosław-Grabowska J., **Niska M.**, Roman M., 2016. Long (MIS 5e – 3) environmental history of a paleolake in central Poland recorded in the succession from Kubłowo, *Quaternary International*, <http://dx.doi.org/10.1016/j.quaint.2016.06.027>.

Niska M., 2016. The Eemian/Early Vistulian development of the Solniki paleolake (north-eastern Poland) as shown by subfossil Cladocera, *Advances in Oceanography and Limnology*, 7: 200-213. DOI: 10.4081/aiol.2016.6217.

Jako jednostka organizacyjna do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego został wyznaczony Instytut Nauk Geologicznych PAN w Warszawie. Pani Monika Niska jest jedyną autorką trzech spośród pięciu publikacji składających się na osiągnięcie naukowe, pierwszą autorką w jednej publikacji dwuautorskiej i środkową – w publikacji wieloautorskiej. W tych dwóch publikacjach, których nie jest jedyną autorką, Jej udział w przygotowaniu publikacji wynosi odpowiednio 60 i 35%, przy czym w obu ma Ona zasadniczy udział w koncepcji pracy. Trzy prace składające się na osiągnięcie naukowe są

opublikowane w czasopiśmie „beziimpaktowych”, spoza JCR, a pozostałe dwie (te współautorskie) w czasopiśmie o IF 2,12 i 2,067. Pod względem „scjentometrycznym” jest to kolekcja słaba; wykazanie w osiągnięciu naukowym prac opublikowanych w czasopiśmie bez IF, zwłaszcza w obszarze nauk o Ziemi i nauk przyrodniczych, rzutuje na ocenę rozprawy habilitacyjnej i rodzi wątpliwość co do kalibru uzyskanych wyników. Poniżej krótko zrekapituluję najważniejsze wnioski wynikające z prac stanowiących podstawę rozprawy habilitacyjnej. Jeziora stanowią naturalne archiwa, w osadach których gromadzą się szczątki organizmów żyjących w minionych epokach; śledzenie sekwencji tych szczątków pozwala na odtworzenie zmian zachodzących w paleośrodowisku. Szczególnie przydatne w tej rekonstrukcji są szczątki wioślarek (Cladocera), których obecność (bądź nieobecność) w osadach dennych ma walor bioindykacyjny. Ich przydatność w badaniach limnologicznych, a zwłaszcza paleolimnologicznych przy odtwarzaniu warunków środowiskowych późnego glacjału i holocenu spowodowała zainteresowanie możliwością ich wykorzystania tej metody także w analizie starszych osadów, sprzed ostatniego zlodowacenia. Na świecie przebadano pod kątem zawartości szczątków Cladocera tylko kilka stanowisk starszych osadów, m.in. w Japonii i w Kanadzie. Pierwszą w Europie pełną analizę subfosylnych Cladocera ze zbiorników jeziornych z okresu interglacjału eemskiego przeprowadzono w Danii. W Polsce pierwsze takie analizy starszych osadów przeprowadzono w materiałach z Konina (Szeroczyńska 1991).

Na obszarze Polski znanych jest kilkaset stanowisk jeziorno-torfowiskowych obejmujących interglacjał eemski i wczesny vistulian, których osady były przedmiotem badań, głównie palinologicznych. Celem podjętych przez Habilitantkę badań było wykorzystanie analizy kopalnych szczątków wioślarek jako źródła nowych danych o środowisku jeziorno-bagiennym w interglacjale eemskim i vistulianie. Habilitantka deklaruje, że służyć to miało wzbogaceniu istniejącej wiedzy. Bez wątplenia, ale szkoda, że nie sformułowała żadnych hipotez badawczych związanych z obecnością bądź nieobecnością szczątków określonych gatunków w osadach interglacjału eemskiego i vistulianu.

W ramach osiągnięcia naukowego zrealizowano następujące zadania: (i) Modyfikacja metody preparacji prób do analizy Cladocera, opis stanu zachowania szczątków i składu gatunkowego (poz. 1), (ii) Rekonstrukcja rozwoju jezior interglacjału eemskiego w oparciu o analizę kopalnych szczątków wioślarek (poz. 2 i 3), (iii) Odtworzenie reakcji środowiska jeziorno-bagiennego na ochłodzenie wywołane zlodowaceniem Wisły na podstawie zmian składu gatunkowego Cladocera zachowanego w osadach (poz. 4 i 5).

Za najważniejsze swoje osiągnięcie Pani dr M. Niska uważa zastosowanie analizy Cladocera do badań osadów interglacjału eemskiego, wczesnego i środkowego vistulianu, udoskonalenie metody preparacji szczątków z osadów starszych niż późnoglacialne, opis stanu zachowania szczątków i związane z tym trudności interpretacyjne. Badania oparte były na szczegółowej analizie szczątków Cladocera występujących w jeziorach około 100 tys. lat temu (z ośmiu stanowisk z obszaru Polski). Próbkę osadów pobierane były z różną rozdzielczością, wspólnie z próbkami pobranymi do innych analiz (palinologicznych i izotopowych). Analiza zachowanych szczątków Cladocera pozwoliła na odtworzenie historii rozwoju ośmiu jezior, które funkcjonowały od schyłku zlodowacenia Warty przez interglacjał eemski do środkowego vistulianu. W każdym ze zbadanych zbiorników stwierdzono sekwencję podobnych etapów rozwoju, które znalazły odzwierciedlenie w zmianach składu zespołów Cladocera, Na zapis regionalnych zmian klimatycznych, które zaznaczyły się w badanych jeziorach, nakładają się lokalne różnice zapisane w zmieniającym się składzie fauny, które są wynikiem zmian lokalnych warunków paleoklimatycznych i morfometrii jezior. Odtworzony zapis sukcesji wioślarek w osadach szczegółowo odwzorował zarówno duże zmiany klimatyczne zachodzące między glacjałami i stadiałami (zlodowacenie Warty, zlodowacenie Wisły, ochłodzenia stadialne) a ciepłymi interglacjałami i interstadiałami (interglacjał eemski, ocieplenia interstadialne), jak i mniejsze zmiany klimatyczne, wszakże o dużym znaczeniu, np. ochłodzenie przed-interglacialne Warty, osuszenie klimatu w środkowym interglacjale eemskim, wahania klimatyczne w późnym interglacjale eemskim. Tym samym potwierdzono znaczenie biostratygraficzne tej metody.

Uzyskane wyniki potwierdziły szybką reakcję zwierząt planktonowych (NIE zooplanktonu, bo na zmiany w środowisku reagują pojedyncze organizmy) na niewielkie zmiany klimatyczne, pozwoliły także na zarejestrowanie tych zmian środowiskowych (np. obniżenie poziomu wody), które nie były widoczne w litologii i zapisie pyłkowym. W Polsce przebadano pod kątem zawartości szczątków Cladocera tylko 20 stanowisk jeziornych z interglacjału eemskiego, w tym 17 rękami Pani M. Niskiej. Liczba profili zanalizowanych pod względem zawartości kopalnych szczątków Cladocera w osadach jeziornych z okresu interglacjału eemskiego czyni obszar Polski najlepiej rozpoznany na świecie.

Nie będąc paleobiologiem ani paleolimnologiem, przystaję z wiarą na deklarację Autorki co do unikatowego charakteru Jej badań. Tym bardziej żałuję, że aż trzy publikacje składające się na osiągnięcie naukowe zostały opublikowane w bezimpaktowych czasopismach. Jedyne 2 spośród 5 publikacji są opublikowane w czasopismach z listy JCR. Przecież to nie są dane o znaczeniu lokalnym, tym bardziej, jeśli analiza Cladocera pozwoliła sięgnąć do zapisu w osadach sięgającego czasów sprzed holocenu. Można było te wyniki (zwłaszcza metodyczne) „sprzedać” znacznie lepiej. Z kolei sposób opisu osiągnięć w autoreferacie jest daleki od moich oczekiwań, jest nadto drobiazgowy, będąc de facto przekładem prac oryginalnych. To jest zupełnie zbyteczne, recenzenci i członkowie komisji mają obowiązek sięgnięcia wprost do dorobku, a zadaniem habilitanta jest dokonanie syntezy uzyskanych wyników i ukazanie ich w szerszym kontekście istniejącej (i brakującej) wiedzy. Zamiast oczekiwanej syntezy recenzenci dostali do rąk drobiazgowo streszczenia publikacji, napisane w dodatku nieco kolokwialnym językiem, niewolne od błędów merytorycznych i językowych oraz usterek redakcyjnych.

Tekst autoreferatu nie jest pozbawiony nieprawdziwych lub co najmniej dyskusyjnych stwierdzeń (i), niezręcznych (ii) i kolokwialnych (iii) sformułowań, które rzutują na odbiór całości. I tak np.:

(i) „Cladocera, dzięki swoim małym rozmiarom (poniżej 1mm), możliwości zachowywania jaj przetrwalnikowych, które mogą być przenoszone przez ptaki do nowo kolonizowanych zbiorników oraz możliwości rozmnażania partenogenetycznego są o wiele bardziej ekspansywne i mobilne niż inni więksi przedstawiciele życia wodnego, zatem ich reakcja na zmiany faz rozwoju środowiska jest szybsza i bardziej wyrazista niż innych większych organizmów” – nie rozumiem związku pomiędzy wielkością ciała, ekspansywnością, mobilnością a „szybkością” i „wyrazistością” reakcji

„Z rodziny Sididae występował jeden gatunek – *Sida crystallina*, który jest gatunkiem migrującym” – należało co najmniej dopowiedzieć, że migracje te odbywają się w płytkim litoralu, pomiędzy osadami, wodą i powierzchnią roślin, w małej, kilkucentymetrowej skali (w odróżnieniu od wielkoskalowych migracji pelagicznych),

„zidentyfikowano 4 gatunki: *Chydorus sphaericus*, *Alona affinis*, *Alona guttata* oraz *Euryercus lamellatus*. Wszystkie te gatunki wykazują odporność na niskie temperatury a trzy pierwsze wymienione zaliczają się do tzw. „arctic species” (Harmsworth, 1968). ...w zbiornikach Solniki i Kubłowo dominował **eurytypowy** gatunek *Chydorus sphaericus*...” – to się wyklucza. Albo *Chydorus sphaericus* należy do zimnolubnych, stenotermicznych *artic species*, albo jest gatunkiem **eurytopowym**, a na pewno NIE eurytypowym,

„W młodszej części stadiału doszło do **poprawy warunków bytowych** - pogorszenie i poprawa warunków bytowych w odniesieniu do fauny wioślarek jest stwierdzeniem nieuprawnionym, bowiem wśród wioślarek są zimnolubne i ciepłolubne, roślinożerne, wszystkożerne i drapieżne, i to, co jest poprawą warunków dla niektórych z nich, może oznaczać ich pogorszenie dla innych,

„...świadczących o nadal występujących **dogodnych warunkach termicznych** lub przy ich braku kompensujących je w części dogodnych warunkach siedliskowych i pokarmowych...” – zgodnie z prawem minimum Liebiga, niska temperatura jako czynnik limitujący wzrost nie może zostać skompensowana np. dogodnymi warunkami pokarmowymi (ani niczym innym).

(ii) „Interglacjał eemski, ..., **umożliwił szybki rozwój środowiska przyrodniczego**” – konia z rzędem temu, kto objaśni czym jest rozwój środowiska przyrodniczego?

„Następowało stopniowe ochłodzenie i **zwilgotnienie** klimatu” – niezręczne,

„Spadek temperatury wpłynął korzystnie na **kondycję fauny Cladocera** bytującej w zbiornikach” – nie można mówić o kondycji fauny, bowiem w składzie fauny mogą znaleźć się osobniki o dobrej i złej kondycji. Pojęcie kondycji powinno odnosić się do osobnika.

(iii) „Próbki do analizy Cladocera przygotowywano wstępnie według metody wymaganej przez IGCP...” – warto wyjaśnić, czym jest IGCP, z myślą o recenzentach i czytelnikach niebędących paleolimnologami, - nie wypada w rozprawie habilitacyjnej cytować podręcznika Lamperta & Sommera z 2001 na okoliczność preferencji siedliskowych wioślarek,

„...liczne efpia tego gatunku, co wskazuje na wystąpienie niekorzystnych warunków w zbiorniku, np. znacznego skrócenia okresu ciepłego (umożliwiającego rozwój)” – nie wiadomo, o jaka perspektywę czasową chodzi? Długofalowe oziębienie klimatu czy też „zwykłą” sezonowość? Ehippia składane są co roku, z chwilą, gdy lato ustępuje miejsca jesieni, skraca się dzień, spada temperatura, topnieją zasoby pokarmu,

„W obu zbiornikach nie stwierdzono **obecności szczątków o wyższych wymaganiach termicznych**” – szczątki na ogół nie miewają żadnych wymagań,

„przydatność bioindykacyjna Cladocera ...wynika **ze stałości ich wymagań ekologicznych**...” – nie rozumiem, na czym polegać miałyby stałość wymagań ekologicznych? Bytują one także w środowiskach o znacznej amplitudzie (tak wieloletniej, jak sezonowej i dobowej) warunków środowiska, i o stałości wymagań nie może raczej być mowy? Raczej o możliwości adaptacji do zmiennego środowiska?

„Wysoka efektywność analizy szczątków Cladocera...” – na czym polega wysoka efektywność analizy? Na tempie pracy, dokładności oznaczania, możliwości powiązania faktu występowania szczątków z panującymi warunkami?

3. Ocena dorobku naukowego

Pani dr Monika Niska jest autorką 10 publikacji (mowa jedynie o tych, które nie należą do osiągnięcia naukowego) w czasopismach z listy JCR opublikowanych w latach 2005-2018, o impakcie od 0.794 (1 praca) do 3.020 (1 praca) poprzez kilka prac o $IF < 2$ i kilka o $IF > 2$. Udział Habilitantki przez Nią zadeklarowany w tych pracach wynosi od 5 do 45%, średnio ok. 30%. Jest pierwszą autorką tylko jednej z tych prac, drugą autorką w trzech pracach dwuautorskich. W pozostałych 6 pracach Jej pozycja nie wskazuje na wiodącą rolę na żadnym z etapów. Jest także autorką 4 publikacji, które ukazały się w recenzowanych czasopismach o międzynarodowym zasięgu bez IF, lecz punktowanych (przez MNiSW); jest pierwszą autorką dwóch spośród nich. Jest autorką monografii i 4 współautorskich rozdziałów w monografiach w języku polskim, 34 komunikatów naukowych (czyli doniesień, które w formie wystąpień lub plakatów prezentowane były na konferencjach, w tym 9 międzynarodowych).

Łączna liczba cytowań wynosi wg WoS – 53, w tym 24 autocytacje. Indeks Hirscha wynosi 4. Oczywiście wyniki wg bazy Scopus i Google Scholar są wyższe (odpowiednio 73 i $H=5$ oraz 163 i $H=7$). Muszę powiedzieć, że są to bardzo niskie wartości, najniższe w historii recenzowanych przeze mnie rozpraw habilitacyjnych.

Zainteresowania badawcze a więc i znakomita większość publikacji dr M. Niskiej koncentruje się wokół szeroko pojętej paleobiologii. Łącznie wykonała analizę Cladocera dla 8 stanowisk (czasem obejmujących kilka profili) pochodzących z osadów od późnego glacjału do czasów współczesnych ze zbiorników zlokalizowanych w różnym kontekście geomorfologicznym. Duży udział stanowią zbiorniki zlokalizowane w dolinach rzecznych (dolina Słupi, Wkry, Jarosławianki, Wieprzy). Wyniki badań kopalnych szczątków Cladocera umożliwiły odtworzenie ich historii od momentu powstania zbiorników w późnym glacie po ich zglądowanie. Wykonano także analizę Cladocera w osadach powierzchniowych pochodzących z 50 współczesnych jezior z obszaru całej Polski, które będą podstawą do opracowania zbioru testowego dla Polski (czymkolwiek by ten zbiór nie był..., bo nie jest to jasne).

Ponownie zmuszona jestem skrytykować formę opisanego dorobku w autoreferacie. Jest to żmudne streszczenie tego, co można przeczytać w pracach, a zabrakło syntezy, ukazania miejsca tych badań w światowym nurcie paleolimnologii itd.

Jednakże dorobek naukowy Habilitantki oceniam wyżej niż samo osiągnięcie naukowe, to liczba publikacji nie jest imponująca, a wskaźniki scjentometryczne są, mówiąc wprost, bardzo niskie. Habilitantka publikuje najczęściej w czasopiśmie niskoimpaktowym, a publikacje w czasopiśmie o IF>2 można policzyć na palcach jednej ręki. Cytowalność prac jest niska (53 cytowania, ale bez autocytacji **jedynie 29**). Jedna praca w dorobku cytowana jest średnio 3.7 razy. To nie są oczywiście wskaźniki dyskwalifikujące, ale takie, które nie pozwalają ocenić dorobku inaczej niż jako bardzo przeciętny. Od 2014 następuje powolny wzrost liczby cytowań rocznie, co daje nadzieję na zmianę tego stanu rzeczy.

Pani dr M. Niska uzyskała w 2005 r. nagrodę III stopnia Rektora Akademii Pomorskiej w Słupsku.

Była recenzentką 5 maszynopisów złożonych w redakcjach *Acta Geologica Polonica*, *Quaternary Research*, *Quaternary Science Review*, *Quaternary International*, *Advances in Oceanography and Limnology*.

Pani dr M. Niska nie odbyła żadnego stażu zagranicznego, ani krótko-ani długoterminowego. W Jej CV widać ślad współpracy zagranicznej, która wszakże nie owocuje stażami, wspólnymi publikacjami lub projektami.

Pani M. Niska była zaangażowana w wykonanie 7 ekspertyz. Kierowała grantem Fundacji na rzecz Nauki Polskiej: "Reconstruction of the development of lake environment in the Eemian interglacial based on subfossil Cladocera (Crustacea) analysis" w latach 2013-2015, grantem wydziałowym dla Młodych Naukowców i rektorskim grantem Habilitacyjnym. Brała udział jako wykonawca w badaniach statutowych AP, w grantie KBN kierowanym przez dr Mirosławę Kupryjanowicz w latach 2003-2006, grantie promotorskim KBN „Interpretacja zmian środowiska jeziornego w interglacjale eemskim na podstawie analizy subfosylnych Cladocera (Crustacea)” kierowanym przez dr hab. Krystynę Szeroczyńską w latach 2004 r. 2005 r., w grantie MEN „Odtworzenie ewolucji zbiorników jeziornych w Imbramowicach i Studzieńcu w okresie interglacjalu eemskiego na podstawie analizy izotopowej i szczątków Cladocera” kierowanym przez dr hab. Joannę Mirosław-Grabowską w latach: 2005-2007, w grantie Preludium NCN „Geneza Jeziora Nowowarpieńskiego oraz rekonstrukcja jego rozwoju w odniesieniu do głównych przemian środowiska w późnym glacie i holocenie”, finansowanym w okresie od 2017 do 2020 r., kierowanym przez mgr Agnieszkę Strzelecką. Brała i bierze udział jako wykonawca (analiz Cladocera) w badaniach statutowych Instytutu Nauk Geologicznych PAN.

Habilitantka nie uczestniczyła w programach europejskich oraz innych programach międzynarodowych i krajowych, w konsorcjach ani sieciach badawczych. Brała natomiast udział w kilku zkoloniach i warsztatach o kopalnych Cladocera, organizowanych w Polsce.

Podsumowując, dorobek Pani dr M. Niska oceniam jako przeciętny. Mamy tu do czynienia z klasycznym sprzężeniem zwrotnym pomiędzy brakiem współpracy międzynarodowej, brakiem w biografii naukowej długoterminowego stażu zagranicznego, brakiem znaczących inicjatyw w samodzielnym zdobywaniu środków na finansowanie badań z jednej strony, a stosunkowo niewielką liczbą publikacji, i to zamieszczanych w czasopiśmie o niskim IF, bardzo słabo cytowanych. Najwyższa pora, by się z tego zaklętego kręgu wyrwać.

4. Działalność dydaktyczna, popularyzatorska i organizacyjna

Pani Monika Niska prowadziła (i współprowadziła), przede wszystkim na kierunku Geografia, ale także Ochrona środowiska i Turystyka i rekreacja, wiele zajęć dydaktycznych, tak wykłady (Badania litosfery, Globalne zmiany litosfery, Paleogeografia Holocenu, Globalne zmiany biosfery, Gleboznawstwo i geografia gleb, Środowisko przyrodnicze Bałtyku i jego ochrona, Geologia, Glacjologia, Klimat Polski, Prognozowanie zmian środowiska, Kartografia i topografia, Geografia regionalna Polski, Edukacja ekologiczna. Geologia i geomorfologia, Ochrona i kształtowanie środowiska, Krajobrazy ziemi, Podstawy

geografii fizycznej), jak ćwiczenia towarzyszące wykładom, seminaria (seminarium licencjackie) i pracownię licencjacką. Pod Jej opieką powstało 6 prac licencjackich, 1 magisterska (Pani Anny Kołodziej, która była zresztą stypendystką FNP), recenzowała kilka prac magisterskich oraz opiekowała się działalnością koła naukowego Studenckiego Koła Naukowego Geografów „Meander”. W latach 2005 – 2008. Koło pod Jej opieką brało udział w Bałtyckim Festiwalu Nauki., Kilkakrotnie pełniła rolę opiekuna naukowego różnych roczników studentów Akademii Pomorskiej.

Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Geograficznego i Polskiego Towarzystwa Limnologicznego. Aktywnie działa na rzecz swojej uczelni, m. in. jako członek Uczelnianej komisji ds. weryfikacji programów kształcenia, członek komisji Wewnętrznego systemu zapewniania Jakości Kształcenia na kierunku Geografia i Turystyka, Członek Rektorskiej Komisji ds. Grantów Habilitacyjnych i Członek Rady Bibliotecznej. Brała też udział w przygotowaniu wniosku w ramach programu POWER na projekty podnoszące kompetencje kadry dydaktycznej, w tworzeniu, reformie i promocji kierunku studiów: Turystyka i Rekreacja, szczególnie specjalności „Geoturystyka”, Geografia Bezpieczeństwa, w przygotowaniu projektu studiów podyplomowych: dla samorządowców - „Specjalista ds. podnoszenia konkurencyjności jednostki terytorialnej” oraz „Nauczanie Geografii” dla nauczycieli innych przedmiotów, przygotowanie projektu studiów kierunku praktycznego „Geozarządzanie Strefą nadmorską”, Przygotowanie programu studiów kierunku praktycznego „Inżynieria Środowiska”; Kierowanie zespołem przygotowującym wniosek o powołanie kierunku, złożenie wniosku do MENiS, Opracowanie projektu pracowni mikroskopii oraz udział w tworzeniu założeń projektu Słupskiego Ośrodka Akademickiego SOA – projekt finansowany z funduszy Marszałka Woj. Pomorskiego, Udział w pracach nad przygotowaniem raportów oraz dokumentacji dla Komisji Akredytacyjnych; Przygotowanie i przeprowadzenie szkolenia dla Instytutu Matematyki – przygotowanie wniosku o utworzenie praktycznego kierunku studiów wg nowego rozporządzenia (2016); przygotowanie i przeprowadzenie szkoleń dla Instytutu Geografii „Zastosowanie nowych wytycznych dotyczących programów studiów w oparciu o Polską Ramę Kwalifikacji – szkolenie dla pracowników i dla liderów zespołów (2016). Brała też udział w organizacji konferencji w Polsce, trzykrotnie jako sekretarz Komitetu organizacyjnego.

Pani Monika Niska brała też udział w kilku edycjach Bałtyckiego Festiwalu Nauki oraz w Pomorskim Festiwalu Nauki, miała zajęcia dla Uniwersytetu Dzieci i wykłady dla Uniwersytetu III wieku, prowadziła lekcje dla uczniów i warsztaty dla nauczycieli.

Podsumowując, uważam dorobek dydaktyczny, organizacyjny i popularyzatorski Pani dr M. Niskiej jako znaczący i wartościowy.

5. Wniosek końcowy

Dorobek Pani dr Moniki Niskiej, choć ilościowo i jakościowo skromny, jest rzetelnym wkładem do stanu wiedzy na temat przeszłości ekosystemów jeziornych i wskazuje na Jej profesjonalizm i w pełni opanowany warsztat badawczy, przynajmniej w zakresie analiz szczątków Cladocera.

Osiągnięcia naukowe Habilitantki, zwłaszcza uzyskane po otrzymaniu stopnia naukowego doktora, stanowią pewien czytelny wkład w rozwój paleolimnologii z wykorzystaniem analiz szczątków Cladocera. Do ostatecznego sformułowania pozytywnego wniosku skłania mnie rosnąca liczba publikacji, ich coraz lepsza wymierna jakość i wzrastająca z roku na rok liczba ich cytowań. Ocena habilitacji nie jest zero-jedynkowa. Nie oceniam dorobku ani osiągnięcia naukowego wysoko, ale habilitację na średnim poziomie i takież dorobek też mieszczą się w continuum oceny. Doceniam, że Habilitantka podejmuje problematykę badawczą, która nie jest w Polsce popularna. W przyszłości, jako samodzielny pracownik naukowy powinna zwrócić uwagę na umiędzynarodowienie swojego dorobku, jak i dorobku członków swojego przyszłego zespołu i zadbać o nawiązanie kontaktów z zagranicznymi instytutami naukowymi.

Biorąc powyższe pod uwagę stawiam wniosek o uznanie dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego dr Moniki Niska za odpowiadający wymogom stawianym kandydatom i wnoszę do Rady Instytutu Geologicznego PAN w Warszawie o nadanie Jej stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Joanna Piłjanowska